

Tomáš
Galierik

LINDA A KLŮČ
OD ĀNDARY

 MAME RADI BESTSELLER

Tomáš Galierik

LINDA A KLÚČ OD ĀNDARY

III
MAXIM

MĀME RADI BESTSELLERY

Copyright © Tomáš Galierik 2018

Cover Photo © Adobe Stock / Marián Horňák

ISBN: 978-80-89967-71-1

*Venované mojej rodine, deťom a všetkým,
ktorí prispeli k vzniku svetov v tejto knihe.*

*„Ten, čo sa mu život klania, s tvárou na dne jazera,
jemu dláždi cestu vôľa, čo vpred času pozerá.
Morom kráča po svojich, suchou nohou do cieľa,
k samej veži odvážnych, kde pochybenie bolieva.
Nebude ten jedného, keď mocou koná viacerých.
Tomu Matka pomôže, až smrť zuby vycerí.“*

- stará andarská legenda -

I. KAPITOLA

Červený kabát a klúčik v ňom

„Linda?“ ozýval sa ženský hlas, ktorému nebolo vidieť tvár. Všade navôkol bol dym a len nad sebou mala čiernu oblohu posiatu drobnými svetielkami vzdialených hviezd. V diaľke priamo pred sebou rozoznávala vysokú vežu alebo zvonicu s hodinami. Nejaký čas ukazovať museli, a predsa nebol jasný.

„Linda?“ neprestával ženský hlas naliehať. Linda sa nedokázala pohnúť a rozhliadnuť sa. Sivý dym sa vlnil podľa toho, ako sa snažila mávať rukami pred sebou. Svoje ruky videla. Aj napriek tme na nich rozoznávala červené rukávy a čierne vlasy, ktoré v dlaniach ako nekončiace ťahala k sebe. Dlho a bez akéhokoľvek výsledku.

„Linda?“ Opäť ten hlas. Ale či je to hlas? Nerozoznávala ho. Mala pocit, akoby počula samu seba, no nebola to ona. Tak kto potom? Opakujúce sa meno sa pomaly začalo meniť a mala pocit, akoby ho vyslovoval čoraz hrubší hlas. Cítila sa stále viac v pohybe, až na svojich rukách pocítila cudzie. Čierne vlasy zmizli, rovnako ako sivý dym a hviezdna obloha nad ňou.

„Linda!“ spoznala odrazu hlas svojho otca. „Čo sa deje? Zase si si vypla budík? Do školy pôjde kto?“

„Oci!“ zvolala prekvapene a rukami si pretierala oči.

„No poďme, oslávenkyňa. Meškáš do školy. Dnes ťa odveziem. Stavím sa, že si zaspala naschvál, aby si si ušetrila cestu po vlastných. Že je to tak?“ zábavným, aj keď detinským tónom sa chcel ubezpečiť otec.

„Kdeže, priveľa si namýšľaš,“ uzemnila ho a hodila po ňom vankúš.

„Čakám v kuchyni,“ zahlásil a zatvoril dvere.

Linda na posteli odfúkla vzduch a rozhliadla sa okolo. Nový deň pred ňou, no dnešok nebol len tak hocijakým dňom. Každý 24. marec bol pre

ňu niečím výnimočný. V tom dobrom slova zmysle a aj v tom zlom. Prí-
pomenula si s pohľadom upretým do stropu, že v tento deň to je štrnásť
rokov od zmiznutia jej mamy. Utiela. Alebo odišla. Čo z toho znie lepšie
a bolí menej? Pred štrnástimi rokmi mala oslavovať svoje prvé narodeniny,
no namiesto toho sa mama rozhodla odísť. Vrátili sa po dvoch týždňoch
z prvej poriadnej rodinnej dovolenky a hneď potom sa rozhodla opustiť
ich. Bez listu na rozlúčku alebo akejkoľvek tajnej správy zanechanej hoci
aj magnetom pricapnutým o chladničku. Veľakrát rozmýšľala nad tým, že
jediný človek, ktorý vedel, kam a prečo šla, bola možno ona sama. Mama
jej predsa musela niečo povedať. Posledné slová na rozlúčku, alebo nejaké
ospravedlnenie, prečo odchádza. Mala rok. Žiadne dieťa si nepamätá, čo
zažilo, keď malo rok. Neraz tak Linda samu seba vinila za to, že nepozná
odpoveď, lebo si nedokáže spomenúť. Ale ako?

Otec vždy tvrdil, že bola zvláštna. Nie však tým spôsobom, aby sa jej bál,
ale skôr spôsobom, pre ktorý ju miloval ako jedinečnú a neopakovateľnú.
Aj preto si nikdy nenašiel za mamu náhradu. „Linda je tá náhrada,“ vždy
odpovedal priateľom, ktorí sa mu snažili dohodiť nejakú známosť. Aj on
sa vinil za to, že odišla. Už to bolo pár rokov, čo pri jednom rozhovore
s Lindou priznal, že deň pred jej odchodom sa pohádali. Nepamätal si,
čo bolo dôvodom hádky, no vedel, že to bola určite hlúposť. Taká, ktorá
nestála za to, aby si ju vôbec pamätal.

24. marec bol vždy neobyčajným dňom aj bez toho, aby sa o to veľmi
snažila. Jednoducho to tak bolo. Pred desiatimi rokmi im za domom
pristála dodávka plná plyšových medvedíkov. Len preto, že sa jej pokazili
brzdy. Pred siedmimi rokmi otec vyhral pobyt v Tatrách pre dvoch a to si
ani nepamätal, kedy poslal súťažnú esemesku. Keď tento deň počas všet-
kých rokov spojila dohromady, bol plný náhod, ktoré však stále zatienil
mamin odchod. Presne pred rokom bola dosť vysoká na to, aby postupne
začala vykrádať mamin šatník. Nič z toho, čo nosila a používala, otec
nikdy nevyhodil. Miznúť začali len niektoré veci – postupne, tak, aby si
to nevšimol. Linda rástla a čoraz viac sa začala podobať na mamu. Svojou
výškou, svetlými vlasmi, ktoré obe splietali do copu noseného vpredu, aj
jamkami v lícach.

Presne pred rokom

Počas štrnástych narodenín ležala doma s chrípkou. Už ráno si spestrila skúšaním šiat z maminej skrine. Nenápadne skrytý červený kabát by takmer prehliadla, nebyť rukávu, ktorý medzi všetkými tmavými odtieňmi doslova žiaril. Dokonca tak veľmi, že zladíť ho s kabelkou či lodičkami bolo nad jej sily. Taký odtieň s prvkami fialovej jednoducho ani neexistoval. Obzerala sa vtedy v zrkadle v rodičovskej spálni a netušila pritom, že do izby vošiel otec.

„Vyzeráš ako mama,“ povedal a vyľakal tak zamyslenú Lindu.

Čakala, že sa na ňu bude hnevať za prehrabávanie skrine, no nestalo sa tak.

„Čo je to za kabát?“ spýtala sa.

„Ten patril mame,“ odpovedal a na chvíľu sa odmlčal. „Som prekvapený, že si ho našla. Kde bol?“

„Tu, v skrini hneď na kraji,“ odpovedala Linda.

„To je zvláštne. Stokrát som v tej skrini bol, pripomínal si jej veci a nikdy som ho nenašiel. Celé roky som si myslel, že si ten kabát vzala so sebou,“ ostal zamyslený. Uvedomil si, že pred rokmi polícia popísal kabát ako chýbajúci a že v ňom pravdepodobne odišla. Ak bol celý čas v skrini, potom sa mýlil v jej popise. Možno hľadali nesprávnu osobu a možno by presnejší popis vôbec nepomohol. „Nosievala ho len občas. Keď bol niekde zavesený, nikdy sa mi nepáčil. Na nej bolo ale všetko krásne.“

„Bol na ňom zavesený taký škaredý hnedý, možno preto si ho nenašiel. Ale ešte mi je trochu veľký,“ odpovedala a skúšala ho zapnúť. Všimla si, ako otec pomaly odišiel z miestnosti. Ešte stále ho trápili oživené dôvody a otázky, na ktoré nikdy nedostal odpovede. Ostala tak v spálni sama, s výnimočným kabátom. Cítila sa zvláštne. Akoby mala niekam ísť a práve meškala. Ten pocit, ktorý človeka prepadne, ak na niečo zabudol a mal by si spomenúť, inak bude neskoro. Chcela sa vyzliecť, no spomenula si na otca a jeho starú bundu. Našiel v nej staré slovenské bankovky a hromžil ostošeš, že ich nestihol vymeniť za eurá.

„Žeby?“

Uškrnula sa a siahla do vreciek s túžbou najst' čokoľvek, čo v ňom mohla mama zabudnúť. Tajomstvo alebo nejaký odkaz. Pocítila čosi, čo ešte nikdy.

Napriek tomu, že zvonku vrecko neprehrádzalo vôbec nič, jej ruka v ňom našla kľúč. Starý kovový kľúč ozdobený lístkami a kvetmi. Dost veľký na to, aby slúžil na odomykanie bežných dverí.

Odvtedy bol jej spoločníkom, kamkoľvek šla. Zavesený na šnúrke na krku ho nosila ako osobný talizman pre šťastie a spomienku na mamu, ktorú si nestihla zapamätať. Jediné spomienky si totiž vytvorila len z otcovho rozprávania a pár fotografií. Bola to však práve mama, ktorá na fotoaparáte stláčala spúšť, takže na mnohých záberoch chýbala.

Zatiaľ ešte Linda netušila nič o zámkoch, ktoré mal kľúčik už čoskoro odomknúť. Pritom by stačilo, ak by kľúčikom len...

II. KAPITOLA

Špongiovrh a presný zásah

Stála bez pohnutia. Kým ľavou rukou držala šnúrku na krku, v pravej ruke mala nabitú. Kútikom oka sledovala spolužiačku v opačnom rohu triedy. Bola síce najďalej, no podľa pravidiel hry je takto postavená tou, čo schytá prvú ranu. Teda aspoň by mala. Základ bol, aby Linda trafila. Veď by sa aj patrilo, aby autorka pravidiel špongiovru trafila. Kým všetky triedy na škole vymenili klasické tabule za biele plastové, 9. C bola posledná, ktorá mala zelenú zotierateľnú tabuľu. Týždenníkom tak pravidelne ruky smrdeli od kriedy, a to bol tiež dôvod, prečo sa v tejto jedinej triede nahromadili všetky nevyužité kriedy na škole.

„Zásah!“ víťazoslávne skríkla Linda, keď sa rozplasila rýchlo letiaca mokrá špongia po tvári a krku porazenej z minulého kola. Hneď po zásahu oprskala stenu voda, ktorá s oneskorením sprevádzala letiacu špongiu.

„Počkej, to ti nedarujem!“ zbesilo, a predsa so smiechom vrátila úder Veronika.

Linda schmatla špongiu, pre nepresnú mušku zaseknutú v lavici, a už aj mierila na Petra pripraveného na únikový manéver. Neúspešne. Priamy zásah do chrbta vyžmýkal aj poslednú zapáchajúcu vodu a ovlažil chrbát inak vždy veľmi obratného Petra. Nepomohla ani zárubňa dverí, o ktorú sa chcel oprieť.

„Dnes nie si vo svojej forme, Peťo,“ zahlásila Linda a pobavila tým zvyšok spolužiakov tvoriacich civilné a nedotknuteľné obeť. Tie boli vždy rozptýlené po triede. So špeciálnou imunitou a s možnosťou hádzania, len ak špongia pristála pri nich v okruhu jedného metra.

„Linda, ak si si nevšimla, tak som sa nechal trafiť dobrovoľne. Darček k narodkám,“ vyhlásil a hodil oblúkovú priamo nad Lindu.

„Dva body pre mňa...“ zvolala, len čo obratne chytila takmer suchú špongiu. „Nabíjam!“ zakričala a pribehla k umývadlu, aby dopriala smradlavej špongii zásobu čerstvej vody.

Nebola by to však Linda, keby nechcela prekvapiť. Ešte tiekol kohútik, keď sa zvrtila na päte a ťažkú špongiu hodila rovno k zárubni, kde sa ukrýval Peter. Tentoraz letela akosi dlhšie. Akoby si to mala vychutnať pred poriadnym zásahom cieľovej obeť. Keď sa však v zárubni objavila postava pani riaditeľky Láskovej, sama sa nestihla celkom rozhodnúť, či si želá zásah, alebo zmiznutie celej špongie zo sveta. Nanešťastie sa riaditeľka sklonila k Petrovi, čím len viac odhalila svoj chrbát. Úspešný zásah vyvolal v triede ešte väčší ošial než doteraz. Desať spolužiakov sa v tej chvíli rozdelilo na tých, ktorí zhíkli od strachu, tých, čo išli prasknúť od smiechu, a tých najodvážnejších dvoch, ktorí zvolali: „Vítaz!“

Linda zostala ako obarená. Únik bol zbytočný a akékoľvek výhovorky tiež. Najhoršie na tom bolo, že riaditeľka Lásková nepovedala ani slovo. To ju vážne ani neštípalo? To jej vážne nevádi tá studená voda? Pýtala sa sama seba a čakala to najhoršie. Aj podľa pravidiel bola Lásková chránená osoba. Veď riaditeľka s takýmto menom si to ani nezaslúžila. Už párkrát Lindu podržala a nedošlo k najhoršiemu.

Po zásahu a krátkej pauze vystrela chrbát a so zachovaním vážnosti svojej osoby okríkla všetkých v triede. Pripomenula, na čo slúži veľká prestávka, a Lindu si zavolala do riaditeľne – kancelárie na opačnej strane školského dvora, ktorej sa snažili všetci deväť rokov vyhnúť, aj keď väčšina neúspešne.

„Vieš čo, Linda?“ spýtala sa jej, len čo jej otvorila dvere do kancelárie a ukázala na stoličku oproti tej jej. Nepokračovala však a prešla do susednej kancelárie, aby sa tam prezliekla. Bola jedinou riaditeľkou na svete, ktorá bola pripravená na všetko. Náhradné blúzky mala zrejme poruke vždy, keď si to situácia vyžiadala. Zdalo by sa, že mala vo vedľajšej kancelárii prestávaný celý svoj šatník alebo rovno celý byt. Linda si spomenula, že v šiestej triede bola podobne pripravená, keď praskla hadica v starých skleníkoch pri škole. Smiali sa vtedy viacerí, vrátane Lindy. Kvapkalo z každého, len riaditeľka bola o pár minút v suchom. Že mala výbuch hadice na svedomí Linda so spolužiakmi, to sa zistilo až neskôr. Výchovná poradkyňa jej predsa už prehovárala do duše a varovala ju, že raz pohár trpezlivosti pretečie. Možno to bolo práve teraz, v poslednom ročníku základnej školy, uvažovala a trpla Linda.

„Vôbec nerozumiem, čo sú to za nápady. A ešte s mokrou špongiou. Nebodaj si ju hádzala rovno z napusteného umývadla!“ čudovala sa riaditeľka, kým si zapínala gombíky na novej blúzke. Linda si v tej chvíli uvedomila, že voda možno ešte stále tečie a nikto ju nezastavil.

„Čo mám teraz s tebou spraviť? Povieš mi?“

Linda zostávala ticho. Pokladala to za najlepšiu obranu, pretože výhovorky jej akosi neprichádzali na jazyk, ale nenašli si cestu ani do hlavy. Nič. Prázdno. A čo vlastne čakala? Trestala sa sama, aj keď niekde v kútiku duše premýšľala nad tým, že zlyhalo zabezpečenie. Kde trčala Gabča, ktorá mala strážiť chodbu? Jej najlepšia kamoška z 9. A mala skvelý výhľad na celú chodbu.

Riaditeľka sa zatiaľ vrátila ku skrini, aby v nej našla konkrétne papiere v hromade rôznych iných.

„Pozri, Májková, ešte pár mesiacov vydrž. Nerozumiem, čo ste všetci v tej 9. C ako utrhnutí z reťaze. Deje sa vám tam niečo? Dávajú vám snád

naše milé pani kuchárky divé huby do polievky?“ spýtala sa Lindy, no tá netušila, či sa dá na toto odpovedať. „Tak čo teda?“

„Nemám rada hubové polievky...“ vypadlo z nej nespelo.

„Ale čo! Tak predsa si neonemela a ostal ti aj zmysel pre humor,“ zareagovala riaditeľka. „Tak mi povedz, ako to vyriešime. Toto správanie sa nedá tolerovať. To vieš veľmi dobre. Ani ťa nemôžem poslať len tak naspäť bez trestu. Nehnevaj sa, Linda,“ sprísnela náhle v tóne hlasu aj v pohľade. „Vyber si trest!“ navrhla z ničoho nič rázne a čakala na Lindinu odpoveď.

„A z čoho si môžem vybrať?“ spýtala sa Linda a vydýchla si, že z nej konečne vypadlo niečo, čo malo aspoň trochu logiku. Čakala pritom čokoľvek, od živej scény, akú pozná z nápisov na tabuli zo Simpsonovcov, až po zoškrabovanie žuvačiek z lavíc. Hoci predpokladala, že v celej škole žuvačky zmizli po treste siedmakov za rozbité okno pri naháňačke.

„Dobre, že sa pýtaš. Čo by sme ti tak vymysleli?“ premýšľala a hrýzla sa pritom do spodnej pery.

Jej riaditeľsky prísne okuliare ukrývali oči, ktoré sa nedokázali hnevať. Bez hnevu si zvládla získať rešpekt učiteľov aj žiakov. Školu mala pod kontrolou lepšie, než by mohol mať ktokoľvek iný. Vždy vedela vopred odhadnúť, kto na ňu čo skúsi, takže aj klamať jej bolo často zbytočné. Pozorovala Lindu s takým pokojom, až jej to samotnej začalo byť nepríjemné. Nie však pre pocit strachu, ale pre vinu, ktorú cítila.

„Ak nemáš sama nejaké návrhy, vyber si jeden z týchto. Ty sama sa rozhodneš potrestať, ako uznáš za vhodné,“ oznámila a z okraja stola presunula tri figúrky. Pritom si ich Linda na stole doteraz vôbec nevšimla. Stáli tam, akoby boli pripravené na to, čo malo prísť.

„Celý školský areál má problém s odpadkami. Žiaci nevedia trafiť do smetného koša, hoci nemajú problém trafiť letiacou špongiou čokoľvek na pár metrov,“ poznamenala Lásková s iróniou, aká nespela pri zmienke o triafaní chýbať. „Čiže je možnosť, že by si nejakým kúzlom zbavila celý školský areál toho neporiadku, čo školník odmieta riešiť a kolegyně učiteľky pre časový program nestíhajú zaplátať zorganizovanou brigádou. Alebo zostaneš mesiac po škole s pani Šupkovou a dohliadneš s ňou na chemický kabinet. Nuž a treťou možnosťou je, že si adekvátny a prísny trest

navrhneš sama. Takže?“ postavila pred ňu figúrku záhradníka s hrablami, figúrku chemikára s výbuchom vlasov na hlave a tretiu postavičku, ktorá držala veľmi ťažkú škatuľu.

„Upracem areál,“ takmer hned' znel jej jasný výber a vystrela ruku pred seba, aby ukázala na záhradníka. So Šupkovou zostať v chemickom kabinete a umývať skúmavky? To v žiadnom prípade! V tom najlepšom prípade by zaspala, bez šance ju zobudiť bežným slušným spôsobom a ešte s kľúčmi v prísadnutom vrecku. Vymyslieť si adekvátne prísny trest? Čo to slovo vlastne znamenalo? Prvá možnosť sa javila ako najjednoduchšia.

„Chceš teda upratať areál od odpadkov. Fajn. Môže byť. Mohla si si vybrať aj tretiu možnosť a v nej navrhnuť niečo ľahšie. Povedzme dvestokrát napísať, že už nikdy nebudeš hádzať mokrú špongiu po riaditeľke školy...“

„Tak potom by som...“ chcela niečo povedať Linda.

„Takže som rada, že si si vybrala,“ nedala jej šancu zmeniť výber. Sledovala pritom niekoľko hárkov papiera, od ktorých prehodila očami na Lindu. „Linda, prajem ti všetko najlepšie,“ pogratalovala s úsmevom, ktorý mohol byť pokojne aj škodoradostný, no Linda by to nedokázala rozoznať.

„Ďakujem,“ odpovedala so sklopeným zrakom previnilca.

„Môžeme začať zajtra? Si za?“ spýtala sa riaditeľka.

„Dobre, zajtra,“ súhlasila Linda.

„Helenka, zavolajte Lindinmu otcovi, že zajtra príde zo školy neskôr a že si sama vybrala trest. Bude upratovať školský areál,“ zvýšila hlas riaditeľka Lásková tak, aby to bolo počuť až do vedľajšej miestnosti k asistentke.

„Áno, pani riaditeľka. Píšem si a zavolám,“ odpovedal mladý hlas z vedľajšej miestnosti.

„Linda, môžeš ísť. Začal vám zemepis. Odkáž pani Kučákovej, že si bola u mňa. Vidíme sa zajtra po telocviku pri búde s hrablami,“ povedala na rozlúčku riaditeľka.

„Do frasa, to zas bude tatko nadávať,“ zahromžila Linda, len čo zavrela dvere na riaditeľni.

III. KAPITOLA

Ked' zaracha, tak doma

„Vážne! Myslel som si, že na vlastné narodeniny, keď si o rok staršia, budeš aj o rok múdrejšia,“ zvyšoval na ňu hlas otec. Zopakoval jej to znovu, len čo otvorili dvere na dome. Linda sa však vôbec nebránila, skôr sa provokačne tvárila, že nič nepočuje. Bez slova sa vyzula a odišla do svojej izby. „Ešteže som mal poobede voľno. Tieto tvoje vylomeniny mi pijú krv. Linda, počuješ ma? Koho si to vlastne trafila?“

„Riaditeľku,“ ozvalo sa z jej izby na poschodí, ako keby šlo o úplnú samozrejmosť.

„Čože?“ so smiechom a s určitou štipkou hrdosti za odvalu utrúsil nechtiac otec. „Linda, to nemyslíš vážne? A to prečo?“ sprísnel a vybral sa za ňou do izby.

„Ale, to bola len taká hra,“ odpovedala.

„Hra o to, kto trafi riaditeľku ako prvý? Tak čo mám teraz s tebou spraviť ja? Hodiť ti do tváre smradľavú handru spod práčky...“ začal s návrhmi otec a ani nepočítal s tým, že ho Linda poopraví.

„Ale veď to nebolo do tváre. A ani to nebolo do nej. To som hádzala do Peťa Ušatého a ona sa len priplietla. Čo ja môžem za to, že...“ bránila sa Linda.

„Áno, môžeš! Povedz mi, čo mám s tebou teraz robiť? Už som počul, že si si vybrala sama trest. Vôbec nie som proti. Potom chcem vidieť podobnú aktivitu doma. Času budeš mať dosť. Týždeň zaracha bude asi primálo...“ začal otec.

„To nie, zaracha nie!“ zahrála Linda nespokojnosť. *Len nech mu na um nepríde zákaz notebooku či televízora, to by som už bola totálne nahratá,* pomyslela si.

„Ale hej. A čo si čakala? Skúšobné obdobie jeden týždeň. A zo školy rovno domov. Teda až na ten upratovací deň. Nič iné ma nezaujímá. A ne-

budem tajiť, že si ma sklamala. Na dnes som mal naozaj iné plány, no ako vidím, niečo také ťa ani nezaujíma,“ dodal sklamane otec.

„Ja viem, oci, prepáč. To si si nevšimol, že so mnou lomcuje puberta?“ otrávene našla vinníka a upozornila naň.

Linda vedela, že to tentoraz prepískla. Špongiovrh bol len taký úlet, s ktorým si v triede vždy spestrili nudné dni v škole. Najmä teraz, keď sú všetci prijatí na strednú, vnímali školu už len ako nutné zlo. Dnešok sa ale nepodaril celkom podľa predstáv. Dopadol však nakoniec miernejšie, než čakala. Týždeň zaracha bola odhodlaná prežiť s ľahkosťou, s akou to zatiaľ šlo doteraz už niekoľkokrát. Základom bolo hrať divadielko o tom, ako veľmi trpí.

Sadla si na posteľ, pozdravila Božku a Jožku – dve činčily pobehujúce po teráriu –, a pričuchla k svojim rukám. Na to, že sa dnešné kolo ani poriadne nerozbehlo, jej smrdeli naozaj slušne. Skontrolovala chodbu a prebehla do kúpeľne. Osprchovala sa a pred zrkadlom si potom v myšlienkach prehrávala celý deň. Pripadal jej veľmi bohatý a zároveň veľmi chudobný. Ďalší narodeninový deň a pokazil ho incident s trafenou Láskovou. Ale prečo trafenou? A za kým vlastne šla, keď všetky učiteľky boli vonku? Ak by namiesto nej bol na riaditeľskej stoličke ktorýkoľvek učiteľ zo školy, už by sa zrejme necítila tak pokojne. Deň sa ešte neskončil a ona už v tej chvíli mala jasno, že ho strávi vo vlastnej izbe.

Pretrela zaparené zrkadlo a cez pár šmúh sa pozrela pozornejšie na ostrejšie kontúry vlastnej tváre. S uterákom na hlave v odraze objavila pandu, ktorá si zabudla odlíčiť očné tiene skôr, ako vošla do sprchy. Zasmiala sa na sebe, no nie príliš, nech nevyznie pohrdavo voči nálade, ktorú mala teraz doma na svedomí. Prebehla z kúpeľne v uteráku dosť rýchlo na to, aby ju nezastihli ani pozorné oči jej otca. Na počudovanie však nedržali hliadku, ale venovali sa práci v kuchyni. Búchanie riadu a pískanie veselých tónov znamenalo, že amatérske kuchárske umenie sa bude otec snažiť vyladiť do absolútnej dokonalosti. A to mohlo znamenať pokojne aj niekoľko hodín času k dobru.

Posadila sa na posteľ. Na hodinách svietili len štyri poobede a ona už siahla po pyžame. Pohrozila Božke s Jožkou, ktoré sa práve rozhodli robiť poriadny rámus, až sa otriasala celá klieťka.

„Dievčatá, robíte taký hluk, že sa nedokážem sústrediť a neviem prísť na žiadny zaujímavý nápad,“ vyhrešila činčily. Tie ako na povel zarazene pozerali na seba a potom na ňu. Na krátko naozaj stíchli, no len aby nabrali energiu na oveľa väčšiu neplechu. „Pokiaľ neprestanete sťahovať nábytok, rozmyslím si, či vás nevy pustím do parku túlavým mačkám na hranie,“ vyhrážala sa s úsmevom Linda.

Nikdy by ich v parku nevy pustila. Len jej pripadalo zábavné prihovárať sa im a myslieť si, že jej rozumejú. Už dávnejšie sa rozhodla založiť si farmu činčilik a plánovala predávať malé činčilky ako rozkošných maznáčikov. Jej podnikateľské plány vyzerali jednoducho. Keď sa však z Božkinho partnera Jožka stala samička Jožka, pochopila, že zlyhala. No už by sa ani jednej nevzdala. Dokonca nepochybovala o tom, že sú čarovné. Veľakrát im zabudla dať krmivo, a predsa sa im v miske niečo objavilo vždy, keď na ne zabudla.

„Ou, len to nie,“ sklamane si povzdychla, len čo sa lepšie pozrela na svoj stôl.

Na stolíku našla trčiace koncovky káblov a neboli to zlodeji, čo odniesli jej notebook. Otec jej ho určite neplánoval vrátiť skôr ako o týždeň, a to pritom hovoril len o zarachu. Zostávalo dúfať, že sa nezmenilo heslo od wifi.

„Ozaj, Linda, aby som nezabudol. Heslo od wifi dostaneš o týždeň,“ zahlásil otec zdola ako na zavolanie. Ponorila otrávene hlavu do vankúša a zafunela doň od zlosti.

Obliekla sa do pyžama a na krk si išla navliecť mamin kľúčik. Dnes to bol rok, čo ho nosila. Za ten čas ho už brala ako súčasť seba. Nenasadila si ho hneď, ale pozornejšie sa naň zahľadela. S rastlinným motívom, ktorý akoby obkolesoval kus skaly či podlhovastý tmavý kryštál, naozaj pôsobil dojmom, že má ísť o dekoráciu a nie skutočný kľúč patriaci k nejakému zámku.

„Hm, zvláštne,“ utrúsila poznámku, keď sa pozorne zahľadela na lístočky na ňom. Spočítala ich už azda stokrát. Vždy si myslela, že sú na kľúči tri veľké a jeden malý. Dnes ich tam našla päť veľkých.

„Povedz, kľúčik. Odomykáš vôbec niečo?“ oslovila ho, akoby bol živý.

Opierala sa o operadlo kolieskového kresla, ktoré zúfalým výzganím volalo po oprave. Kľúč držala pred sebou a predstavovala si zámok. Žmúrila naň a premeriavala si ho, či neskrýva ešte ďalší lístoček. Pichla ním len

náznakom pred seba, podobne, akoby naozaj odomykala skutočné dvere, keď sa v tej chvíli okolo konca kľúčika začali do vzduchu kresliť svetelné čiary. Ako vlákna jasnej pavučiny sa postupne rozťahovali do priehľadnej jasnej plochy. Biele čiary prechádzajúce do odtieňov fialovej až ružovej získavali jasné kontúry a nepripomínali nič, čo by niekedy predtým videla. Linda v prvom momente netušila, čo vlastne vidí, no len čo si uvedomila skutočnú prítomnosť čudných svetiel, strhla sa, až spadla zo stoličky. Tá sa neprestala ďalej otáčať. Uterák, ktorý mala na hlave, jej prekryl oči. Čakala, že jej výkrik a pád na zem musia prilákať otca. Preto si ihneď začala pripravovať výhovorku.

„Stalo sa niečo?“ ozval sa otec v otvorených dverách skôr, ako na ne zaklopal.

„Hej, tatko, čo robíš? Čo keby som bola nahá?“ zaprotestovala Linda.

„Zlatko, ak by ťa niekto unášal, alebo by si si práve dolámala väzy, tak by bolo jedno, či si nahá. Tak čo sa stalo?“ trval na svojom otec.

„Nič sa nestalo, len tu bol pavúk,“ nestihla nájsť lepšiu výhovorku.

„Pavúk? Ale veď ty sa pavúkov nebojíš.“

„Tento bol extra veľký,“ nevzdávala sa.

„Tak ukáž, hneď ho chytím a vyhodím,“ ponúkol sa s plnou samozrejmou otiec.

„Tatko, dobre. Netreba, naozaj,“ zamotala sa Linda do vlastného klamstva. „Nechajme to, rada by som sa obliekla a dosušila si vlasy. Len sa mi zamotala noha,“ priznala sa jednoduchším klamstvom Linda.

„Okej. Tak sa obleč. Do polhodinky ťa čakám dole,“ povedal otec a zatvoril dvere.

Linda čakala, že si pripravil rodičovskú prednášku o správaní. Skôr ako to, čo bude na prízemí o polhodinu, ju však zaujímalo to, ako veľmi sa jej zdalo to svetlo, ktoré videla pred chvíľou. Opäť si premeriavala kľúč.

„Čo to bolo?“ spýtala sa ho a stále sa pokúšala nájsť na ňom čokoľvek zvláštne. Miesto, kadiaľ sa dali do vnútra vložiť batérie, alebo žiarovku, ktorú si nikdy doteraz nevšimla.

Rozpamätávala sa, čo robila, keď sa to stalo. Nedržala ho ani priveľmi pevne a ani nehovorila nič, čo by jej pripadalo zvláštne a neobvyklé. Že bol

celý trik len v spôsobe jeho držania, pochopila, len čo kľúčik opäť pichla do priestoru pred seba, ako keby tam viseli neviditeľné dvere.

Aj tentoraz sa z konca kľúča začali šíriť svetelné lúče a vytvárali kresbu v priestore priamo pred ňou. Po niekoľkých sekundách rovné čiary v deväťdesiatstupňových uhloch zmenili smer, až celkom vytvorili svetelný obraz dverí. Medzi jednotlivými čiarami sa priestor vyplnil hmlistou, neustále prúdiacou žiarovou farbou, čím celá kresba vynikla ešte výraznejšie. Linda cítila, že kľúčik už nedrží a zachytil ho zámok dverí nakreslených zo svetla. Boli vysoké asi ako ona a kľučku mali s podobným motívom, ako niesol kľúč. Nevyzerala však, že je tiež zo svetla, a priam až lákala po stlačení.

„Tak toto mi nikto neuverí,“ šokovaná schmatla telefón, ale fotoaparát videl len skriňu a stenu, pred ktorou sa celé svetelné divadlo odohrávalo. „To je divné,“ krútila hlavou a po pár pokusoch to celkom vzdala.

Chytila sa kľučky, ktorej stlačenie šlo prekvapivo hladko. Stále nedokázala uveriť tomu, čo vidí pred sebou, no zvedavosť ju hnala nazrieť na druhú stranu. Cítila strach aj vzrušenie zároveň. Viac odvahy dostala, keď jej prišla na um mama.

„Mamin kľúč!“ povedala smerom k žiarivému svetlu pred ňou. „Je to mamin kľúč, takže chcem vidieť mamu!“ rozkázala a plná očakávania otvorila dvere.

Tie za sebou ukrývali neznámy priestor. Veľmi tmavý, osvetlený len lampášom zaveseným na drevenom tráme. Jeho malý plamienok osvetľoval štyri steny malej miestnosti. Priblížila sa rukou a všimla si, že sa ocitla na neznámom mieste. Bolo tam príjemne teplo, aj keď už nebola vo svojej izbe.

„Neuveriteľné. Neuveriteľné...“ opakovala prekvapená Linda. „No nie, nesníva sa mi. Povedz, mami, čo je to za kľúč?“ pýtala sa a rozhliadala sa po miestnosti, v ktorej sa malý plameň v lampáši rozhorel na oveľa silnejší. „Čo je to za miesto?“ neprestávala sa pýtať, aj keď vedela, že zrejme zostane bez odpovede.

Na malý priestor bola miestnosť naozaj preplnená. Boli v nej police s knihami, stôl plný rôzneho papiera, no najčudnejšia bola vnútorná výzdoba. Nachádzala gýčové hlúposti, staré hračky či množstvo fotografií na nástenke pri stole. Na niektorých spoznávala seba ako malé bábätko.